

РЕШЕНИЕ

№ 24809

гр. София, 19.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 09.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5003** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.3 Административнопроцесуалния кодекс вр. с чл. чл.2в, ал.1, т.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), вр с чл. 4 §3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС).

Образувано е по искова молба на „ЗАХАРЕН КОМБИНАТ –ПЛОВДИВ“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] срещу Националната агенция по приходите /НАП/ и Върховния административен съд /ВАС/ по чл.2в, ал.1 от ЗОДОВ за претърпени имуществени и неимуществени вреди във връзка с нарушение на чл.17, чл.168 и чл.220 т.1 и чл.226 на Директива 112/2006 при оспорването на РА №Р-29002918007186-091-001 от 11.07.2019г. като размера на претендираните имуществени вреди е установеното задължение по ЗДДС от 2 820 000лв. главница и лихви от 1 6 27 281,37лв., съответно размера на неимуществените вреди е 100 000лв..

В обстоятелствената част на исковата молба се сочи, че РА е бил предмет по адм.дело №3420/2019г. на АС- Пловдив като с решение №1553 от 19.08.2020г. жалбата е отхвърлена, съответно това решение е оставено в сила с решение на ВАС. Визира се, че съгласно практиката на СЕС, ако при разглеждане на спора съдебната инстанция не се е съобразила с практиката на СЕС - има нарушение на ПЕС. С оглед изложеното –се претендират вредите, за което се иска солидарното осъждане на ответниците. Посочва се, че стойността на имуществените вреди е отказания данъчен кредит по фактури на „Гео Дим Груп“ ЕООД и „Автоимпорт строй“ ЕООД. Съответно 100 000лв. неимуществени вреди представляват накърнена репутация на дружеството. Изрично се визира, че вредите са следствие на допуснатото съществено нарушение на ПЕС - на чл.17, чл.168 и чл.220 т.1 и чл.226 от Директива 2006/112. С оглед изложеното се моли да се

уважи в цялост иска.

В съдебно заседание исковата молба се поддържа от адв.Г.. Претендират се разноси.

Ответната страна НАП по писмен отговор на л.15 и чрез процесуалния си представител юрк.П. оспорва иска и моли да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

Ответната страна ВАС по писмен отговор на л.27 и писмени бележки на л.80 чрез юрк.К. и юрк.З. – оспорват иска и молят да се отхвърлят. Претендират юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП прокурор Д. изразява становище за неоснователност на иска.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМИРА ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

От фактическа страна – по отношение на ищеца е издаден РА №Р-29002918007186-091-001 от 11.07.2019г., срещу който е отхвърлена жалбата по адм.дело №3420/2019г. на АС- Пловдив с решение №1553 от 19.08.2020г., което решението е влязло в сила като потвърдено от ВАС. С РА е отказано право на ДК по фактури на „Гео Дим Груп“ ЕООД и „Автоимпорт строй“ ЕООД. Делото е прието за послужване с разпореждане от 18.05.2026г. докладвано на страните.

Видно делото на АС-Пловдив ищецът се е представлявал от адв.И.. В производството е разпитана св.М. И.- работеща в Захарен комбинат на длъжност инвеститорски контрол. Споделила е за ремонтни дейности от „Автоимпорт строй“ ЕООД в два цеха през 2014г.. Проверявала е работата по боядисване, шпакловане и т.н., но тъй като е отговаряла и за друг обект в С. – се е случвало да пристигне в П. след работно време и да няма работници, като е виждала само резултата от СМР. Освен тези гласни доказателства – са приложени към делото договори, протоколи. Доказателствените искания на оспорващия са били в цялост уважени. В производството по оспорване на РА – тази страна се е позовавала на предходен РА №Р-29-1400077-091-01 от 07.01.2025г. като е твърдяла, че няма основание за възобновяване на ревизионното производство въз основа на писмо на Специализираната прокуратура вх.№11-02-227 от 25.10.2018г. във връзка с прокурорска преписка №1394/2018г.. Твърдяло се е отново, че по фактурите са изпълнени изискванията за признаване на право на ДК.

За страните не е било спорно, че производството е било възобновено и съответно е установено ДДС за възстановяване за посочените данъчни периоди от 625 722,06лв. при деклариран ДДС за възстановяване от 5 073 003,43 като разликата от 2 820 000лв. и начислените лихви, е довело до задължение на дружеството в размер на 1 627 281,37лв. задължения за довносяне.

С решението на АС-Пловдив №1553/19.08.2020г. по адм.дело №3420/2019г. са обсъдени на 21 страници, но не са споделени доводите на страната вкл. е направено разглеждане на спорните доставки по фактури. Обсъдени са и представени протоколи обр.19, за да се достигне до извода, че зад фактурите не стоят реални стопански операции от фактурирания ги вкл. чрез подизпълнител.

Решението на АС-Пловдив е оставено в сила с решение №7644 от 24.06.2021г. по адм.дело №13581/20г. на ВАС, Ю. Като отново направените касационни възражения са били изчерпателно разгледани, за да се достигне до констатацията, че АС е постановил валидно, допустимо и правилно решение. Подчертано е, че и 2-те процесни доставки касаят авансово плащане по договори за извършено СМР и за да се ползва ДК трябва да има плащане по данъчната основа. Прието е, че няма пълно насрещно доказване на изпълнението на договор и плащането на аванса зависи от това дали има реално осъществена облагаема доставка. Приет е извода на АС, че не е доказано от доставчика, които са фактурирали доставките - Г. Дим Груп“ ЕООД и „Автоимпорт строй“ ЕООД – да са ги извършили. С оглед това е отхвърлена и касационната жалба.

Ищецът е поискал по реда на чл.239 от АПК отмяна на влезлите в сила решения като съответно с решение №12532 от 08.12.2021г. по адм.дело №10546/21г. на ВАС - това искане е прието за

неоснователно и е отхвърлено. Искането е било въз основа на новото обстоятелство - внасянето от подизпълнителя на дължимия ДДС.

Други доказателства освен представените дела за послужване в СЪДЕБНОТО производство, въпреки указаната доказателствена тежест –не са събирани. Касателно неимуществените вреди производство е било спряно /във връзка с т.д.№1/23г. на ВАС и ВКС/ с определение №35132 от 27.10.2025г. и впоследствие възобновено с протоколно определение от 28.04.2026г.

ТАКА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Отговорността на държавите членки за вреди, причинени на частноправни субекти вследствие на нарушения на правото на ЕС, е установена от общностното право - в чл. 4, пар. 3 ДЕС и в практиката на Съда на ЕС /СЕС/ /Решение от 19.11.1991 г. по съединени дела C-6/90 и C-9/90, Решение от 05.03.1996 г. по съед. дела C-46/93 и C-48/93, Решение от 30.09.2003 г. по дело C-224/01.Също видно от решение от 19 ноември 1991 г. по съединени дела C-6/90 и C-9/90 и Решение от 5 март 1996 г. по съединени дела C-46/93 и C-48/93 - "при такива обстоятелства правото на обезщетяване е признато от общностното право, при положение че са изпълнени три условия, а именно че 1. нарушената правна норма има за предмет предоставянето на права на частноправните субекти, че 2. нарушението е достатъчно съществено и накрая, че 3. съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, за което носи отговорност държавата, и вредата, претърпяна от увредените лица.

Следователно , за да се уважи исквата претенция по чл.2в от ЗОДОВ фактическият състав изисква да има съществено нарушение на ПЕС. Като нарушение се релевира допуснатото такова на чл.17, чл.168 и чл.220 т.1 и чл.226 на Директива 112/2006. Чл.17 е неотносим доколкото няма прехвърляне в друга ДЧ на стоки. Чл.168 визира кога възниква правото на данъчен кредит. Разпоредбите на чл.220 и чл.226 касаят издаването на фактури и тяхното съдържание

Следователно на първо място – въпросът е има ли нарушение на посочени норми и дали то е достатъчно съществено. За да се установи нарушение трябва визираните норми да разписват конкретно задължение за субекта, което при разглеждане на делото пред АС и ВАС е накърнено. Посочи се вече, че подобна норма не е нито тази на чл.220, нито на чл.226 от директивата, които касаят съдържанието и реда за издаване на фактурите вкл. чл.17, който също не създава подобно право. Единственото право е това разписано в чл.168 от директивата –и то е за правото на данъчен кредит. Нормата е транспонирана в ЗДДС и няма нарушение на същата. Съдебните състави са мотивирали решенията си с обсъждане на доказателства, които не са кредитирали. Направен е извода, който е в съответствие с ПЕС, че фактуриралият доставките не е извършил същите. Това е основание за отказ на правото на ДК. В производството страната се е представлявала от адвокат, направила е доказателствени искания, които са били уважени, но не е споделена тезата ѝ за реалност на доставките. Под формата на производство по чл.2в от ЗОДОВ страната цели препроизнасяне по спора, което е недопустимо. Същата е упражнила и правото си да са иска отмяна на влезлите в сила решения. Безспорно следва извода, че данъчно задълженото лице е упражнило правото на данъчен кредит, но при неизпълнение на изискванията за това заложи в директивата и ЗДДС. В настоящето производство не могат да се правят няма и основания за констатации в обратна насока, отделно това би означавало да се пререшава спора като на страната се предостави втори извънреден способ за това в противовес на стабилитета на административния акт и постановените съдебни решения, които са задължителни за страните.

От друга страна дори и да има нарушение на прилагане на правото на ПЕС, то трябва да е съществено, каквито обстоятелства не са налице. Релевиралият чл.168 от директивата не дава на страната абсолютно право на ДК, а такова, което се упражнява при наличието на конкретни предпоставки. Същите не са изведени по делата от анализа на доказателствата.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че не е доказано наличието на кумулативно изискуеми елементи по чл. 2в, ал.1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на Върховен административен съд и НАП за претърпени от ищеца имуществени и неимуществени вреди, намиращи се в причинно-следствена връзка с допуснатото достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, поради което предявените искове се явяват недоказани и неоснователни и като такива, следва да бъдат отхвърлени.

С оглед изхода на производството, на основание чл. 10, ал.4 вр. с чл.2в, ал.3 от ЗОДОВ, ищецът ще следва да заплати на ответниците разноски - юрисконсултско възнаграждение в размер на минимума от по 200лв. по чл.24 от ЗППП вр. със ЗПП или 102,25 евро.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Първо отделение, 47 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на „ЗАХАРЕН КОМБИНАТ –ПЛОВДИВ“ АД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] срещу Националната агенция по приходите /НАП/ и Върховния административен съд /ВАС/ по чл.2в, ал.1 от ЗОДОВ за претърпени имуществени и неимуществени вреди във връзка с нарушение на чл.17, чл.168 и чл.220 т.1 и чл.226 на Директива 112/2006 при оспорването на РА №Р-29002918007186-091-001 от 11.07.2019г. като размера на претендираните имуществени вреди е установеното задължение по ЗДДС от 2 820 000лв./1 441 843,11евро/ главница и лихви и съответно размера на неимуществените вреди е 100 000лв./51129,19евро/.

ОСЪЖДА ЗАХАРЕН КОМБИНАТ –П.“ АД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] да заплати на Върховния административен съд 102,25 евро юрисконсултско възнаграждение, както и на НАП също юрк.възнаграждение от 102,25 евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: